

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 6 серпня 1987 року

№ 94 (3913).

Ціна 2 коп.

ЖНИВА-87

В «офсайді»

Опинилися в гарячу жнивну пору молоді водії колгоспу імені 40-річчя Жовтня Світловодського району. З чим вони?

Жнива — компанія неординарна. Насамперед тому, що вимагає вона від учасників хлібозбирання повної відмови від лінощів, цитості, оперативності. Цю обставину враховували молоді хлібороби нашого району — члени комсомольсько-молодіжних збиральних і транспортних екіпажів. Переважна більшість з них — 13 комбайнових, 5 жаткових, 5 сімейних і 26 транспортних екіпажів — заздалегідь підготувалися до жнив-87. І включилися до роботи дружно. Включилися, але не всі. Маю на увазі прикрий випадок, що трапився в колгоспі імені 40-річчя Жовтня (секретар комітету комсомолу Анатолій Петриченко).

У цьому господарстві трудяться немало молоді. Закономірно, що майже всі комсомольці — водії та механізатори виявили бажання попрацювати на жнивках. Були серед тих добровольців і працівники автогаража Сергій Іонов, Віктор Соловйов та Іван Овчинников. Правління колгоспу підтримало їхню ініціативу створити на час жнив тимчасові комсомольсько-молодіжні автомобільні екіпажі, довірило хлопцям грузовики — «ГАЗ-52» та «ГАЗ-53». Щоправда, вони потребували ремонту, але ж час для цього ще залишався.

Юнаки серйозно поставилися до відповідального доручення. До початку масового виходу у поле вони перевірили всі

вузли, замінили ті, що вийшли з ладу, ущільнили місця можливих втрат зерна. Залишалося одне — встановити акумулятори. Без них, як відомо, не обійтися ніяк. І тут водіїв чекало розчарування.

Акумуляторів немає, — розвели руками господарстві. — Треба зачекати... Допомогти молодим трудівникам спробував міський комсомол. Однан на його запит керівник райагропостачу Є. П. Хохленко відповів досить непевно: акумулятори, мовляв, річ гостродефіцитна, найближчим часом навряд чи будуть вони навіть в обмінному фонді...

Ситуація така: жнива — в розпалі, колеги Сергія Іонова, Віктора Соловйова та Івана Овчинникова давно трудяться на жнивних трасах, а комсомольці, котрі зробили все від них залежне, аби допомогти власному господарству провести збиральні роботи в стислі строки й без втрат, хотіли перевірити себе в справжньому ділі, залишилися ні в сих, ні в тих.

Хто ж в цьому винен? Чому акумулятори раптово стали таким небажаним дефіцитом, до того ж в гарячу жнивну пору? Сподіваємося, що відповідь на ці запитання дадуть керівники колгоспу імені 40-річчя Жовтня, райагропостачу та їхні колеги з обласного агропромислового об'єднання.

В. САМОФАЛ, інструктор Світловодського міського комсомолу.

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНОЇ НИВИ

ОБЛАСНЕ СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ НА ПРИЗ «ЗОЛОТИЙ КОЛОС» ОЧОЛЮЮТЬ:

Серед молодих комбайнерів, які працюють на: «Дон-1500»

Олександр ШВЕЦЬ із радгоспу «Устипівський» Устипівського району — з площі 377 гектарів намолотив 9606 центнерів зерна.

СК-6

Микола САВРАНСЬКИЙ з колгоспу імені Карла Маркса Добровеличківського району — з площі 268 гектарів намолотив 8582 центнери зерна.

СК-5

Володимир РИБАЧОК

з колгоспу «Дружба» Вільшанського району — зібрав зернові на 300 гектарах, намолотив 8288 центнерів зерна.

Серед молодих жатківців:

Василь ХОРОШУН з колгоспу «Рассвет» Бобринського району — жаткою ЖВН-6 поклав у валки зернові на 393 гектарах.

Серед молодих водіїв:

Іван ІОВИЧ із радгоспу «Устипівський» Устипівського району — автомобілем «ГАЗ-53» перевіз 9606 центнерів зерна на відстань 12 кілометрів.

Добре працює на жнивках випускник Третьяківської середньої школи Володимир РЕСНАЛЕНКО. Він помічник комбайнера, а любов до праці молодим хліборобам прищеплюють такі досвідчені комбайнери колгоспу «Маяк» Знаменського району, як А. І. Черенко, В. Г. Хлівчинський, Г. Ф. Чернецький та В. Д. Брижун.

Фото В. ГРИБА.

Сьогодні в номері

НАРИС НА КОНКУРС «1917—1987. ДІЛА, ДІНІ, ЛЮДИ» — 2 СТОР.

«ХТО ВІН, СУЧАСНИЙ ЦИГАН». ЦЕЙ ТА ІНШІ МАТЕРІАЛИ ЧИТАЙТЕ У ВИПУСКУ «СВІТОГЛЯД» — 3 СТОР.

РОЗПОВІДЬ ПРО ЕНТУЗІАСТА СТРИЛЕЦЬКОГО СПОРТУ — 4 СТОР.

ПРИСКОРЕННЯ: КОМСОМОЛЬСЬКА ІНІЦІАТИВА ПОШУК

Оптимізм

підтверджуємо ділом

На пропозицію створити в нашому цеху комсомольсько-молодіжну бригаду працівники зі стажем мали заздалегідь підготовлену відповідь: не справляться. І підкреслювали, що з такою організацією трудового процесу навіть спитати за прорахунки ні з кого буде. От робота за індивідуальним планом, вважали, — інша річ.

— Буде з кого спитати за помилки, — заявили комсомольці. — Відповідатимемо за порушення трудової дисципліни всім колективом.

На щастя, були у ветеранів й інші думки: це ж молоді, он як стараються хлопці. А майстер дільниці Ілля Голаєв намагався будь-що втримати новачків на підприємстві. Йому й здавалося тепер, що з часом КМН слюсарів-інструментальників почав діяти, переріс в укрупнену бригаду.

Час становлення давно вже минув, нині працюємо на повну потужність. Не заради великих заробітків, а тому, що робота подобається. Розуміємо, відстоювати ідею, агітувати за неї потрібно ділом.

Візьмо, наприклад, такий пошук наших умільців. Дехто, певно, вважає: ну, що може слюсар!.. У кращому разі, виконувати роботу за кресленнями. У нас же не раз траплялися випадки, коли інженери переробляли креслення після наших вдосконалень. А чому б і ні!

КМН виробляє штампи. Щоб зробити один, скажімо, потрібно відповідно до технології затратити вісімнадцять годин. Ми ж справляємося за десять. Завдяки чому? Бо намагаємося економити час на кожній операції, не боїмося вносити зміни й поправки в технологічний процес.

У бригаді трудяться спеціалісти різної кваліфікації. Роботу виконуємо різноманітну. Кілька років тому,

коли колектив лише формувалася, на нашу адресу чулися й репліки: як може слюсар другого чи третього розряду виготовляти штампи, за який раніше брались спеціалісти шостого розряду? Віктор Липкін, наш перший бригадир (тепер він заступник начальника цеху), на це не звертав уваги. Нас же переликували: зробіть! Відповідь, звичайно, була ствердною. У змаганні до дня відкриття XX з'їзду ВЛКСМ стали на трудову вахту під девізом: «XX з'їзду ВЛКСМ — двадцять ударних тижнів». Вийшли переможцями лише за останні десять тижнів. Підвів член бригади Сергій Кузьмін: на робочому місці застали його в нетверезому стані. Порушення трудової дисципліни колектив покарав суворо. До тепер ця ганебна пляма лежить на нас. Та в час перемін, коли наша бригада шукає і знаходить нові форми роботи, а ми всі дбаємо, щоб ініціатива відлювалася в конкретну справу, цей вчинок замовчується просто не мали морального права.

Нас часто запитують про секрети здобутків. Однією молодістю усім проблемам тут не зарадиш. Мабуть, ми добре працюємо ще й тому, що розуміємо: окрім заробітків, процентів перевиконання плану важливо дбати й про добре ім'я колективу.

З часом змінюється склад колективу. Люди виростають на наших очах, виростають звадяки праці. Тим новачків, котрі поповнюють бригаду, приймаємо з радістю, навчаємо трудитися творчо.

С. ДИМОВ, член КМН слюсарів-інструментальників цеху № 2 Кіровоградського заводу радіовиробів.

ЗА ШТУРВАЛОМ «ДОНУ»

У СІМ'І Швеців діти зарані прищепили до техніки: батько Степан Семенович працює у радгоспі «Устипівський» механізатором. Пошу хотілося, щоб хлопці наслідували його фах. Тож під час літніх канікул старшокласники Сергій, а потім і Сашко не один рік були у батька за помічниками.

І це вплинуло на їхній вибір — ким бути. Хлопці пішли батьковим шляхом. Став механізатором Сергій. А згодом і Сашко вступив у Кіровоградський технікум механізації сільськогосподарства. Закінчив перший курс — пішов на службу в армію. І там не розлучився з технікою: став механіком-водієм танка.

Після звільнення в запас Сашко успішно закінчив технікум і прийшов у радгосп, звідки направив його на навчання. Запропонували посаду старшого інженера-меха-

ніка третього підділка. Погодився. Серйозно взявся за роботу. Тут і стався ота подія неабиякої ваги: радгосп першим у районі придбав комбайн «Дон-1500». Машину нову, складну. Кому її довірити?

— На складну машину треба поставити молодого, добре підготовленого спеціаліста, який би не скомпрометував її, досконало вивчив особливості й інших потім навчав роботи на ній, — сказав директор радгоспу А. О. Петренко.

Зупинилися на кандидатурі Олександра Швеця. Людина грамотна, серйозна. Таким тільки й працювати на новій техніці. — Покликав мене директор, — розповідає Олександр Швець, — запропонував на період жнив стати комбайнером. Та ще й сісти за штурвал «Дону». Взявся за підручник, став готувати комбайна до роботи. — Помічника вибрав

ТРУДОВИЙ РИТМ П'ЯТИРІЧКИ

У ПІСЛЯОБІДНЮ пору жнивців спіткала невдача. Підвева коса жатки комбайна. Комбайнер, його помічник і шофер кинулись шукати приччину: кожна хвилина жнивного дня дорога. Першим причину поламки виявив Олександр Швець: — Гляньте: обірвало й перекосило сегмент. Тому й коса не ходить.

Хлопці швидко наклепали сегмент і рушили в загінку.

Радіє успіхам сина й Степан Семенович Швець, радіє й старший брат Сергій. Вони, до речі, теж їдуть в числі кращих жнивців радгоспу.

Трудову сім'ю Швеців, — каже секретар парткому господарства М. П. Денисенко, — ще горік було занесено на районну Дошку пошани. А цього літа вони знову підтверджують свій високий клас і любов до хліборобства.

П. ЩЕРБИКА.

ХОЧ І СКРОМНИЙ НАШ ВНЕСОК

Ми, учасники табірної збору піонерського активу міста Кіровограда, проведи мітинг для того, щоб висловити свою солідарність із народами, які борються за мир в усьому світі. Ми не байдужі до того, що багато наших ровесників за рубежом не мають даху над головою, нормальної їжі, можливості навчатися.

Від імені 15 тисяч піонерів міста Кіровограда ми пропонуємо створити при Радянському фонді миру і піонерський фонд. Вносимо в нього свій скромний внесок — 11 карбованців 30 копійок, які ми зібрани з громадської ініціативи.

За дорученням комсомольців і піонерів табірної збору — І. БЕРЕЗОВСЬКИЙ.

ЯК ПОДОЛАТИ ІНЕРЦІЮ?

Була кілька років тому в колгоспі імені Комсомолу

України ферма, яку з повним правом називали молодіжною. Власне, вона й досі залишилася, стоїть все там же — на околиці Нечайки. Але трудівниця комсомольського віку в колективі МТФ працює все менше й менше. Скажімо, нині — тільки дві: Тетяна Тростяна і Тамара Коробка.

Як пояснити це явище? Чому втрачають молоді мешканці села інтерес до професії тваринників? Ці та інші питання не дають спокою нам, працівникам райкому комсомолу. Останнім часом зайнялися цим ми почали предметніше, адже рішенням обкому комсомолу ферму оголошено підприємством виробничим підрозділом райкому.

Про здобутки, позитивні зрушення говорити ще рано. Так, ми постійно тримаємо зв'язок із керівниками господарства, регулярно відвідуємо МТФ. Надали тваринникам і конкретну допомогу: відремонтували під час кількох суботників літній табір, брали участь в

обговоренні щойно відкритої профілакторію та кімнати відпочинку. Але, на жаль, це ніяк не позначилося на продуктивності молочного стада. Та й навряд чи можна було очікувати блискучих результатів. Річ у тім, що сама галузь (а колгосп, до речі, спеціалізується на виробництві молока) давно у Нечайці занедбана, ведеться вона без урахування місцевих умов.

Узяти хоча б кормову базу. Вона аж ніяк не може задовольнити потреби тваринництва. Сівозміни кормових культур належним чином не плануються, трапляється, що фураж заготовляється з порушеннями технологічних вимог. Зрозуміло, що належної віддачі від нього годі й чекати.

Нинішній рік навряд чи внесе якісь позитивні зміни. Суджу по тому, що кормодобувники господарства принасли з першого укосу менше 350 тонн сіна. Практично, цього мало навіть для годівлі поголів'я нашої підшефної ферми. Тим часом у господарстві є ще дві МТФ.

Низька продуктивність худоби, як відомо, один з головних факторів, що негативно впливають на заробітну плату трудівників. Тому й зрозуміле бажання молодих доярок знайти більш оплачувану роботу. Поводі, але невпинно ко-

лектив ферми став мало не прохідним двором. Хтось приходить, хтось зникає, деякі групи роздоюються підмінними доярками. Без сумніву, є в цьому вина голови правління В. М. Кравченка, секретаря парткому В. П. Чернієнка. Не проявляє належної

оперативності та компетентності у вирішенні господарських питань і секретар комітету комсомолу Ольга Донченко.

Але ми не знімаємо вини і з себе. Бо розуміємо, що шефство передбачає тісніше співробітництво, дієвішу допомогу. До цього ми й прагнемо.

В. МИХАЙЛЕНКО,
інструктор Компаніївського райкому комсомолу.

Впевнено наближається до поставленої мети — надіти від коноїни корови своєї групи не менше п'яти тисяч кілограмів молока — доярка колгоспу імені Шевченка Ульянівського району Надія Животовська. Вона — лідер районного змагання, присвяченого ювілею Великого Жовтня.

Нині середньодобовий надій в групі комсомолки перевищує 12 кілограмів. А зсього з початку року вона наділа в середньому понад три тисячі кілограмів молока від корови.

На знімку: молода доярка Надія Животовська.

Фото С. ФЕНЕНКА.

НА КОНКУРС

МАЛО у мене тепер залишилось друзів дитинства. Серед них брати Бочковські — Олександр та Анатолій. Сьогодні двадцятип'ятирісничка, колишнього слюсаря Єлисаветградського заводу «Червона зірка», а згодом — начальника сільського політвідділу в селі Ганнівка-Безрідна Братського району на Миколаївщині, активного організатора колгоспного руху. Коли ця сім'я переїхала в село, брати почали вчитися зі мною в одному класі. Тоді я з ними й подружився. І зараз наша дружба продовжується. Недарма кажуть в народі: стара дружба не іржавіє.

1. —

Старший, Олександр, нині живе в Ленінграді: обороняв його під час блокади, повернувся в місто Леніна після Великої Вітчизняної. А менший, Анатолій, — в Кіровограді. Я з ним зустрічаюся, буваючи в обласному центрі, нерідко — в госпіталі інвалідів Великої Вітчизняної війни. А ось із старшим на зустрічі не щастить: як зустрілися в місті Пушкіні навесні 1941 року, то більше й не бачилися аж до вересня 1982. Тільки й того, що інколи писали один одному.

Після дуже довгої перерви одержав я від мого любого Сашка такого листа: «...Училися ми разом, Іване, в сільській школі, потім у Кіровограді часто зустрічалися — то в кінотеатрі «Синьпеш», то на стадіоні в дні спортивних змагань, то на піонерських зльотах та олімпіадах... Цікаво ми жили, вміли дружити.

Непомітно так промайнуло босоніге дитинство. Стали ми юнаками, комсомольцями. І молодість наша була, як сказав би, неповторною... Вона припала на романтичні часи перших п'ятирічок, років становлення колгоспного ладу в країні. Нас разом призывали 1939 року у ряди Червоної Армії, разом і служили в Ленінграді... А ту екскурсію по ленінських місцях пам'ятаєш?..».

2. —

І я знову пригадав літо 1939-го. Ми павчались у полковій школі молодших командирів. Увечері, напередодні вихідного дня, комісар нашої школи П. І. Петров, людина в літах, із літерських робітників, прийшов провідати нас, курсантів. У ленінській кімнаті він цю мову про повернення Володими-

ра Ілліча Леніна з еміграції в Петроград у квітні 1917 року. Розповідав жваво й цікаво. Ми, двадцятилітні, застамувавши подих, уважно слухали його. Боялися пропустити боєй слово. Перед нами поставали незабутні епізоди повернення Володимира Ілліча на Батьківщину.

СПОГАДИ, НАВІЯНІ ЛИСТОМ

...Радісна звістка надійшла в Пітер: Ілліч приїжджає увечері 3 квітня. Газети в місті не виходили, заводи не працювали. Та звістка блискучею облетіла всю столицю. А ще швидше про неї довідались солдати військових частин, які перейшли на бік революції, матроси революційної Балтики.

На заклик Кронштадтського комітету РСДРП(б) на всіх кораблях було оголошено бойову тривогу. Моряки вислали на вокзал зведений загін для зустрічі та охорони вождя революції...

...Ось і потім зупинився біля перону. На порозі вагона з'явився Ілліч — привітний, усміхнений. Під нього чітким стройовим кроком підійшов начальник почесного караулу:

— Дорогий Володимире Іллічу, дозволяю Вас від імені революційної Балтики і повсталих солдатів Петроградського гарнізону щиро привітати з прибуттям в Пітер, на Батьківщину!

Були й інші вітання. А колишній слухач партійної школи в Лянжюмо І. Д. Чугурин вручив В. І. Леніну партійний квиток... Потім настала мить, коли сильні руки робітників підхопили та понесли вождя до броньовика, підсадили його на кулеметну башту. Під небом столиці прозвучала полум'яна і патхненна промова Леніна.

— Товариші, — говорив вождь, — ви не тільки звільнили Росію від царського деспотизму, але й покладали початок соціалістичній революції у міжнародному масштабі. Хай живе соціалістична революція!

Цікаво розповідав комісар про те, що добре знав із власного досвіду. Павло Іванович сам був активним учасником революційних подій того неповторного часу в Петрограді. Штурмував Зимовий. Своєю розповіддю пов'язував з нашими солдатськими будня-

ми... Раптом комісар запитав:

— Може, влаштуємо церерпу?

— Пі-ні, не треба! — почувлися голоси курсантів.

— Не завадило б і нам побувати на Фінляндському вокзалі, — виразилося в Олександра Бочковського.

— А що, це ідея! — підтримав пропозицію комісар, — обов'язково побуваємо, та й в інших ленінських місцях теж...

— У ті пам'ятні дні, — продовжував наш комісар, — я був за віком таким, як нині ви. Працював на заводі слюсарем. У дні лютиєвої революції всту-

...Біля пала-

цу Ксеши-ської о третій годині ночі відбувся новий мітинг. Ілліч виступав з балкона. В півторагодинній промові він виклав свої погля-

ди на поточний момент. Та й потім люди не розходились.

3. —

Наступного дня після тої пам'ятної розповіді комісара вся наша полкова школа, чітко карбуючи крок, прямувала на Фінляндський вокзал. Там, на привокзальній площі, ми вперше у своєму житті побачили знаменитий пам'ятник В. І. Леніну. Високий п'єдестал з обрисами башти броньовика, а на ньому — величезна постать вождя із закінчено піднятою рукою. І ми, курсанти, відчували раптом, що Ленін через десятиліття неначе звертається до нас із закликом:

— Хай живе соціалістична революція!

Ми пройшли від перону, де колись стояла почесна варт моряків, зустрічаючи Леніна з еміграції, через армію мітингів старого вокзалу до місця, де вокзал вступав на броньовик.

Потім від площі через той же Самісонівський міст ми пішли до Ленінградської сторони до палацу Ксеши-ської, повторивши шлях, який у квітні 1917 року разом із Леніном йшли петроградці.

Не тільки я та Олександр Бочковський, а й інші кіровоградці брали участь у тому екскурсійному стройовому поході. Були там Михайло Груша із Кіровограда, Григорій Школа із Завалівки, Іван Чалий з Масляниківки. З тих пір в серцях своїх бережемо спогади того дня. — Дорогі спогади Великої Вітчизняної війни. Спогади ті живуть в душі кожного з нас, мов далеке й разом з тим таке близьке та рідне ленінське:

— Хай живе соціалістична революція!

І. ІСАЕВ,
член Спілки журналістів СРСР.

ТАНЦІ І ПІСНІ

СТЕПОВИКІВ

З програмою, складеною із перлин народної творчості степового краю, брали участь колективи художньої самодіяльності, окремі вишівці з нашої області у Днях народної творчості. Проходять вони в місті-герої Києві 8—9 серпня ц. р. у рамках другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Цікаву, оригінальну фольклорну програму покажуть киянам народні самодіяльні художні колективи — ансамбль пісні і танцю «Весна» Кіровоградського БК імені І. С.

РЕПОРТАЖ

Компанія, ансамбль танцю «Віночок» Олександрівського електромеханічного заводу, чоловічий вокальний ансамбль «Гай» Кіровоградського РБН, ансамбль народної музики Світловодського РБН, жіночий вокальний ансамбль Бобринецького РБН, солістка-вокалістка Свірицького сільського будинку культури Голованівського району Надія Лагода та інші.

Концерти-звіти аматорів-земляків відбуються 8 серпня на концертних площадках ВДНГ УРСР, центрального парку культури, музею народної архітектури та побуту, а 9 серпня — перед будівельниками, які працюють Чорнобилі.

Є. БОРИЧЕВСЬКИЙ, завідувач відділом народної творчості ОНМЦ народної творчості.

МОСКВИЧ НА ЦУКРОВАРНІ

У просторому чекальному залі Ульянівського цукрозаводу відбулася лекція-бесіда про сучасне міжнародне становище, яку слухало більше ста чоловік. Виступив лектор Всесоюзного товариства «Знання», викладач Московського інституту міжнародних відносин, молодий кандидат економічних наук Дмитро Павлов.

Свою розповідь лектор ілюстрував прикладами й

статистичними даними, зокрема, з питань радянсько-американських відносин. Московський лектор побував і в колективі ремонтно-транспортного підприємства; з публічною лекцією він виступив у приміщенні райцентриського кінотеатру «Мир».

Л. БАЖАТНИК, громадський кореспондент «Молодого комунара», м. Ульянівка.

ЩО ЖИВИТЬ ІНІЦІАТИВУ

Книголюбів, об'єднаних в первинну організацію, у виробничому об'єднанні «Червона зірка» налічується 1320 чоловік. Це — 40 цехових і відділських організацій. За час свого існування з 1976 року вони провели серйозну організаційну й культурно-масову роботу, головним напрямком якої стала пропаганда науково-технічної книги — не тільки джерела інформації про досягнуте в науковій лабораторії, на заводі та в родинному полі, але й реального засобу впровадження в практику досягнень науки і техніки, підвищення ефективності виробництва.

1985 року на головному заводі об'єднання не було жодного верстата з ЧПУ. Сьогодні їх вже близько 60 одиниць, до кінця п'ятиріччя буде близько 120. Почав діяти обчислювальний центр. В ПКІ та ПКІТ — системи автоматичного проектування. Найближчим часом їхня робота буде екоординована і носитиме комплексний характер.

Багато спеціалістів об'єднання, ведучи підготовчі роботи по впровадженню нової робототехніки, визначають її, вчать самі та навчають інших. А цей процес неможливий без науково-технічної літератури. За ініціативою книголюбів у технічній бібліотеці об'єднання (вона стала важливою складовою частиною первинної організації в справі пропаганди книги) функціонує постійно діюча виставка «Прискорення науково-технічного прогресу — першочергове завдання розвитку економіки СРСР», створені картотека «Прискорення науково-технічного прогресу», пам'ятка читачеві «Що читати з робототехніки» і бібліографічна до-

відка «Вплив НТП на поліпшення якості продукції».

Необхідно підкреслити, що прискорення НТП залежить і від матеріально-технічної бази самих бібліотек. Наші ж бібліотекарі користуються дідівськими методами: від руки заповнюють численні формуляри, картки каталогів, витрачають невідповідно багато часу на пошуки в допотопних каталогах... Бібліотеки не мають розможувальної техніки, апаратури для читання мікрофільмів та іншого обладнання. Ці проблеми теж знаходяться в полі зору членів товариства книголюбів.

Продовжує поширюватися така форма ознайомлення з науково-технічною літературою, як створення пересуваних бібліотек у відділах, цехах і навіть в бригадах. Цією дуже важливою справою добросовісно займаються книголюбів-активісти, бібліотекарі на громадських засадах. Їхня безкорислива праця допомагає конструкторам, технологам, економістам, операторам-наладчикам. Хороші пересувні бібліотеки працюють у відділах головного енергетика (бібліотекар Л. І. Сидоренко), науково-дослідницькому (Л. П. Попова), технічному контролю (Т. О. Мирнян). Останнім часом у нас визначився ще один дуже важливий, як нам здається, напрям роботи — боротьба із споживацьким ставленням до книги. Вирішення цих та інших наболілих питань і проблем послужить, мабуть, клуб книголюбів по пропаганді науково-технічної книги, що створюється при первинній організації.

Ю. АНТОНОВ,
голова первинної організації товариства книголюбів ВО «Червона зірка».

ДОСВІД

Ще однією адресою успішного радянсько-болгарського співробітництва стає завод «Орлов» у Толбухіні (НРБ). Продукція заводи надходить не лише в СРСР та інші соціалістичні країни, а й у Західну Європу. Зростання попиту на вироби болгарських швейників посприяло впровадженню нової високопродуктивної технології, здійсненої недавно.

На шляху до перемін

Казахська РСР. «Діалектика розвитку Країни Рад» в тому, що кожний республіканець, збільшуючи висок в матеріальне і духовне багатство Союзу, тим самим одержує могутній імпульс для власного розвитку. Головне завдання в тому, щоб у Всесоюзному розподілі праці, в інтернаціональних зусиллях радянського народу швидше і зрештеші відбувалося наростання трудових зусиль нашої республіки», — сказав кореспондентів ТАРС перший секретар Компартії Казахстану Г. В. Колбін.

Однак суперечливість суспільної ситуації в

СОЮЗ НЕПОРУШНИЙ

республіці в передовій ланці рин, вказував Г. В. Колбін, була й інша: у тому, що вимоги п'ятого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС про перебудову в роботі підтримувалися лише на словах. В атмосфері утриманських настроїв у республіці на багатьох керівних постах виявилися неміцні люди безініціативні, некомпетентні, схильні до кругової поруки і кар'єризму. Бездіяльність вони гальмували перебудову, фантично саботували її.

Політбюро ЦК КПРС об'єктивно оцінило допущені в республіці серйозні недоліки. Усунення їх вимагало енергійніших, рішучіших заходів ніж в інших регіонах країни. (ТАРС).

МИ — РАДЯНСЬКІ

Хто він, сучасний циган

Костянтин не знає своїх предків у тому кочовому чи пікочовому житті, яке вони вели. Не звідва він і жорстокості винищення циган гітлерівцями у період другої світової війни — про все це дізнається з розповідей, літератури, кіно... К. Г. Мусенко, який мешкає в Пантаївці Олександрій-

ського району, не байдужий до історії своєї народності, до її сьогодення. Мабуть, тому таким натхненням і радістю переймався щоразу, бувуючи на виставах «Циганки Азії» не вгасає і його інтерес до подвигів радянських воїнів-циганів у дні Великої Вітчизняної війни.

Нині цигани перейшли до осілого способу життя, працюють в різних сферах народного господарства країни, а значить — злились у трудову співдружність народів нашої Батьківщини. Своєю часу й Костянтин Мусенко закінчив середню школу, відслужив в армії і влаштувався на роботу, слідом за брагом Станіславом, на розрізі «бандурівський» — став електростанційником. Робота ця не з легких, та не розлучається він з нею, а ще більше вісімнадцяти років. Брати Мусенки виявилися людьми трудящими, добросовісними. За це їх поважають і на підприємстві, і в селі, серед своїх односельців.

...Є такі люди — живуть не для себе, для інших. І знаходять у цьому і щастя, і радість. До таких належить і електростанційник Костянтин Мусенко. За чесну й добросовісну роботу він має подяки від адміністрації, не раз був відзначений грошовою премією, на грудях його — знак переможця соціалістичного змагання.

Л. САВИЦЬКИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

ПРИКРИВАЮЧИСЬ ІМ'ЯМ БОГА

Наш співбесідач — Федір Іларіонович Гіркавенко, кандидат філософських наук, автор ряду книг і статей про християнські секти і релігійні організації. Нерідко йому доводилося вести судово-релігійні експертизи.

— Останнім часом, особливо з наближенням святкування тисячоліття взведення християнства на Русі, багато розмов про це... — Я думаю, що це природно, адже нерозривно пов'язано з нашою історією. Але ідеологічні воєни намагання цієї інтереси використати у своїх цілях. Вони роблять серйозну ставку на розповсюдження в нашій країні релігійної і антирадянської літератури. Ось характерний приклад. У міжнародному студентському таборі «Супутник» свого часу було викрито негативну діяльність членів американської молодіжної групи. Радянські студенти публічно назвали організаторів провокації. З'ясувалося, що багатьох американських студентів перед поїздом в нашу країну було запрошено в ЮСІА (інформаційне агентство США), де їх в достатній мірі спорядили релігійною літературою і проінструктували, що з нею робити.

— В чому ж суть судово-релігійної експертизи?

— Щоб зрозуміти це, звернімося до конкретної справи. В Ленінграді явився А. Григор'єв організував кілька груп молоді, де проводив заняття

з його, парапсихології, релігійні уроки, виховуючи своїх юних підопічних у зневазі до «юрби», формували, як сам висловився, почуття вибраності та елітності.

В учнів А. Григор'єва вивчили різну літературу. Якою ж була її ідеологія, соціальна та релігійна спрямованість? На це та інші запитання доведеться давати відповідь нам, експертам.

— І що ж виявилось?

— Майже вся література виявилася релігійно-містичною. Траплялися в ній і судження, які виходять за рамки внутрішнього життя релігійних організацій. Автор торкався соціальних відносин, права, внутрішньої політики нашої країни, освіти, культури. Причому виставляли в темних тонах наш суспільний лад і спосіб життя, рівень науки і культури. В досліджених матеріалах виявилось немало вказівок і рекомендацій по використанню наркотичних засобів з релігійно-культуовою метою.

У спеціальній доповіді американському сенатові (був у ходу і такий документ), зокрема, говорилося: «Радянські релігійні групи послужать філософською і моральною основою для політичної програми опозиційних груп, які коли-небудь будуть претендувати на владу...». Як бачите, не такою безневинною виявилася вилучена література.

Для деяких людей, кот-

рі не вміють справлятися із зростаючими психічними навантаженнями, «віра», як їм здається, компенсує і неухвагу близьких, і холодність товаришів по роботі, і малокваліфіковану психотерапевтичну допомогу. А. Григор'єв все це чудово знав. Психолог за освітою, він добре розбирався в людях і вмів залучити нестійких людей до себе. Його цікавила молодь «з проблемами». Так, наприклад, були втягнуті до групи сестри Маріна і Людмила З., які погразили в містичні безвпливові наркотиків. Піддавшись маячній ідеї налагодження зв'язку із космічними силами, молоді жінки кинули роботу, навчання; старша із сестер навіть залишила дитя.

А ось що сталося із Наталею С. Вона на була присутня на суді, бо саме лікувалася — спливання з «учителем» Григор'євим призвело до тяжкої хвороби. За свідомо в суд була викликана мати Наталі. Вона розповіла, що янсь під Новий рік її дочку по-вдрили по телефону, що прийшов Григор'єв. Після цієї ночі Наталю ніби піднімали з ласнавої дочки вона перетворилася на озлоблену істоту. Не приховувала ненависті до батька й матері, батьківську любов називала звіринею інстинктом. Минула музичне училище. Почала голодувати. Говорила, що готується до переходу в нову якість. Безупинно читала релігійну і містичну літературу. Почала ченяти з дня на день «літанії тарілки...». Довелося відвезти її до лікарні. Той визнав початок серйозного захворювання.

На жаль, подібні факти не виняткові. Ось одна із справ, по якій я про-

водив релігійно-наукову експертизу. Технік московського управління по ремонту і експлуатації комунікаційних колекторів тресту «Міськгідроміст» А. Грінблат організував так звану «школу еволюційно-соціальної погони». Він проповідував основи індуїзму, буддизму, іудаїзму, дзен-буддизму за особисто ним вигаданою системою. А. Грінблат формував у своїх молодих слухачів ідеалістичний світогляд, орієнтував їх на підсвідомі процеси, панчав медитації, оккультизму, астрології. В школі навчалось два потоки по 150 чоловік. «Учень» повинен був щомісяця сплатити 10 карбованців. Куди йшли гроші? В основному — на особисті потреби А. Грінבלата. За неповні п'ять років він заробив на підписних підрахунках, прислав 27 тисяч карбованців, за що був засуджений.

На закінчення хоту сказати, що завжди, зустрічаючись із подібними явищами в нашому житті, я думаю про те, які ми часом будемо суцільні один до одного. Впевнений, що тільки байдужість оточуючих приводить слабких духом людей в тенета різних ліків, котрі, прикриваючись високими ідеями, висмоктують із своїх жертв гроші, отруюють їх ідеологічною отрутою, паралізують волю.

Бесіду з А. ЕРШОВ.
Прес-бюро «Комсомольської правди».

КОПИЛКА ЗАПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ

ДЕ ВЧАТЬ НА ДИЗАЙНЕРА?

«Дорога редакціє! Я познайомилася з дуже цікавою професією, яка вимагає високого художнього смаку. Вона мене захопила. Називається вона — дизайнер. Порадь, будь ласка, в якому вузі і де можна опанувати цю професію?»

Ірина СУХАНОВА з міста Помічної Добровеличківського району.

Повідомляємо тобі, Ірино, що ти можеш вступити до Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва і до Харківського художньо-промислового інституту.

У першому вузі за спеціальністю «інтер'єр та обладнання» готують художників декоративного мистецтва, основні функції яких: художнє оформлення виробів із дерева, пректування меблів, інтер'єрів громадських і промислових приміщень і т. інше.

В другому вузі за спеціальністю «промислове мистецтво» готують художників-конструкторів, функції яких: художнє конструювання верстатів, приладів, апаратів, засобів транспорту і товарів культурно-побутового призначення.

Зичимо тобі успіхів, Ірино!

ЧИ МАЮ ПРАВО?..

Наша читачка С. Балакопенко з Устинівського району звертається до редакції: «Чи повинні мені платити за дитину 35 карбованців, якщо у мене немає стажу одного року? У бухгалтерії за місцем роботи сказали, що будуть платити лише через рік».

На запитання відповідає завідувач юридичною консультацією Кіровоградської обласної ради професійних спілок М. Ф. ДИГАЛО:

«Держкомпраці СРСР і Секретаріат ВЦРПС постановили від 6 липня 1982 року № 156/30-10 затвердили пояснення «Про порядок надання жінкам частково оплачуваної відпустки по догляду за дитиною до досягнення одnorічного віку і додаткової відпустки без збереження заробітної плати по догляду за дитиною до досягнення нею п'ятирічного віку».

Згідно цього роз'яснення право на частково оплачувану відпустку до досягнення дитиною віку одного року мають працюючі матері, у яких загальний трудовий стаж не менше одного року. Час навчання у вищих, середніх, спеціальних та інших навчальних закладах, перебування в аспірантурі враховується незалежно від того, чи працювала жінка перед цим. З листа С. Балакопенко видно, що її трудовий стаж складає 4 місяці, але до вступу на роботу вона навчалася в СПТУ. Час навчання повинен бути зарахований у загальний трудовий стаж і вона має право на отримання допомоги 35 карбованців щомісяця до досягнення дитиною віку одного року.

ІНСТРУКТОР

Біля стрілецького тирю кормиться зграйка хлопчиків та дівчаток. Вони із захопленням спостерігають, як вихаристий парубок посилав кулі у ціль. Одна за одною падають фігурки.

— Оце майстер! Наче косяк носить! — мовить дівчина.

А в іншого хлопчини всі кулі летять повз ціль.

— Дай-но, козаче, мені гвинтівку, — звернувся до невади інструктор пневматичного стрілецького тирю спортивно-технічного клубу Світловодського міського комітету ДТСААФ І. В. Симон. — Дивись уважно, як треба тримати гвинтівку, цілитись.

Хлопчина пильно стежить за кожним рухом інструктора. А коли той поцілює усі фігурки, школяр взяв у нього гвинтівку і кілька кульок послав у ціль.

— Молодець! — із задоволенням мовив інструктор. — Із часом, хлопче, з тебе вийде влучний стрілець.

Зранку до вечора біля тирю в міському парку культури та відпочинку імені Т. Г. Шевченка юряться бажані постріляти. Деякі з них вперше беруть гвинтівку до рук — на допомогу їм приходить інструктор.

Відслуживши двадцять дев'ять років в авіації, підполковник І. В. Симон звільнився в запас. За роки служби він зробив понад 3000 стрибків із парашутом, був тренером збірної команди військового округу з парашутного спорту. Самовіддану службу офіцера відзначено кількома урядовими нагородами, серед яких — медалі «За бездоганну службу в Збройних Силах» всіх трьох ступенів, «Ветеран Збройних Сил», «За військову доблесть» та інші.

Комуніст не сидить без діла. Працюючи інструктором пневматичного стрілецького тирю, він, член комітету сприяння військомату, проводить велику військово-патрістичну роботу з молоддю.

Затамувавши подих, слухають майбутні воїни хвилюючу розповідь офіцера.

— Коли я був ось в такому віці, як ви, — каже Іван Васильович, — то плевав мрію стати авіатором. Не було дня, щоб не майстрував. Виготовляв моделі планерів, літаків. Після закінчення архітектурно-художнього ремісничого училища № 26 у місті Донецьку одержав призначення в Москву. Вдень працював на спорудженні висотних будинків, а ввечері навчався в аероклубі.

Офіцерові доводилось служити на Сахаліні і в Білорусії, в Туркменії і Грузії... Куди б не кидала військова доля комуніста, він завжди з честю виконував свій обов'язок. Звільнившись у запас, Іван Васильович оселився у місті над рукотворним Кременчуцьким морем. Четвертий рік працює інструктором стрілецького тирю.

Пройде небагато часу, і нинішні хлопчики, що збираються біля стрілецького тирю, стануть під овіяні бойовою славою знамена Збройних Сил Країни Рад, будуть відмінниками бойової й політичної підготовки. Хлопці згадуватимуть добрим словом підполковника запасу І. В. Симона, який навчив їх влучно стріляти, прищепив любов до рідної Батьківщини.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
член Світловодського міського комітету ДТСААФ.

ФОТОКОНКУРС «МК»

...Виривається із рук.

Фото В. ЧЕБИШЕВА.

Заступник редактора **А. БЕЗТАКА.**

Колегия редакції газети «Молодий комунар» висловлює глибоке співчуття заступникові редактора газети «Кіровоградська правда» **В. О. Погрібному** з приводу тяжкої втрати — смерті матері **МАРИ ФЕДОРІВНИ.**

ІНФОРМУЄ МОСКОВСЬКИЙ МІЖОБЛАСНИЙ ВИРОБНИЧИЙ КОМБІНАТ ТОРГОВОЇ РЕКЛАМИ

ВИ НАЖИМАЄТЕ НА КНОПКУ...

ВСЕ ОСТАЛЬНОЕ

**ЭЛИКОН-
АВТОФОКУС
СДЕЛАЕТ САМ**

**ВИ НАТИСКУЄТЕ НА КНОПКУ...
РЕШТУ «ЭЛИКОН-АВТОФОКУС»
РОБИТЬ САМ!**

Система автоматичного фокусування зробить точне наведення різкості, експонетричний пристрій й затвор з електронним управлінням автоматично відпрацюють необхідну підтримку,

спеціальні індикатори в полі видошукача сигналізують про необхідність включення вмонтованої лампи-спалаха, діафрагма при зйомці зі спалахом встановлюється автоматично.

СУЧАСНИЙ ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД, НЕВЕЛИКІ ГАБАРИТИ Й МАСА СТАВЛЯТЬ «ЭЛИКОН-АВТОФОКУС» ДО РЯДУ КРАЩИХ МОДЕЛЕЙ.

ЦРКО «Рассвет».
Рекламне агентство ММВКТР.

Для демонстрування любительських й рекламних слайд-фільмів призначений діапроектор

«Пеленг-500А».

ДІАПРОЕКТОР З УСПІХОМ МОЖЕ ЗАСТОСОВУВАТИСЬ ЯК У ДОМАШНІХ УМОВАХ, ТАК І В ЛЕКЦІЙНІЙ РОБОТІ ДЛЯ ДЕМОНСТРУВАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ДІАФІЛЬМІВ.

ДІАМАГАЗИН ВІДКРИТОГО ТИПУ ДОЗВОЛЯЄ ЗАМІНЯТИ ДІАПОЗИТИВИ ПІД ЧАС ПРОЕКЦІЮВАННЯ. ДОДАТКОВІ ПЕРЕВАГИ ДАЄ ПЕРЕДБАЧЕНЕ В ДІАПРОЕКТОРІ ДИСТАНЦІЙНЕ УПРАВЛІННЯ ЗМІНОЮ КАДРІВ Й ФОКУСУВАННЯМ ОБ'ЄКТИВА.

ЦРКО «Рассвет».
Рекламне агентство ММВКТР.

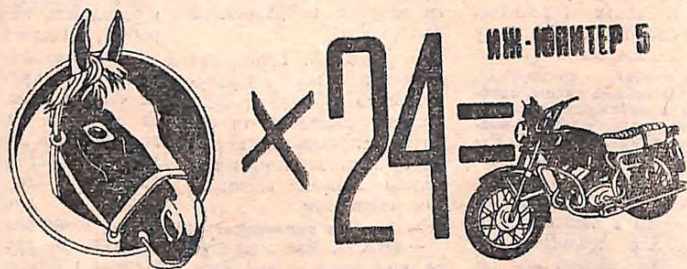

ДЛЯ ПОЇЗДКИ БУДЬ-ЯКИМИ ДОРОГАМИ

призначений

мотоцикл

ИЖ-ЮПИТЕР-5К.

ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ПРОХІДНОСТІ

до мотоцикла додається запасне колесо з розвиненими ґрунтозачепами.

ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ВАНТАЖОПІДЙОМНОСТІ

боковий причеп легко перетворюється із пасажирського у вантажний.

ЦРКО «Рассвет».
Рекламне агентство ММВКТР.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БК 03372.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу комуністичного виховання — 2-59-82; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Виходить в світ чотири рази на тиждень, четвер, субота.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 410. Тираж 59 500.